

Merry Everything

and

Happy New Adventures!

Berget på Surtung gör sig påmint, med en mycket viktig och aktuell fråga. Vad handlar förvaltande om egentligen? Det är så lätt hänt att när vi människor är satta att ta hand om, eller ansvara för någon - ett område, en djurindivid, ett träd, eller vatten - så omsluter vi denne i vår egen begreppsvärld. Det blir inte en likvärdig relation, och ingen av oss kan växa fullt ut i förhållande till den andre.

Att skydda, bevara och befrämja möjligheterna för livsväven att fortleva, frodas och expandera. Att värna om helheten, genom en nära relation till varje individ. Som när hästarna ute på Tjurpannan betar med obegripligt stor precision mellan klippskrevorna. Att med djup omtanke bidra till varje individs möjliga potential. Det sker inte ostört, utan snarare genom att vi ständigt prövas gentemot varandra och utsätts för utmaningar. Men också genom att vi känner igen den underliggande välvilja och omtanke, som i grunden genomsyrar allt liv.

Så som världen ser ut nu, med så mycket våld och destruktivitet, kan det vara svårt att känna igen Det Stora Vänliga. Det kräver enträgen träning. Och att vi hänger i med övandet, även när ingenting till synes händer; ingen svarar och ingen bryr sig. De är bara en gammal världsbild som lägger sig emellan. En ide om att människan är den enda art, som är förmögen att uttrycka sina livsupplevelser. En gammal vana, sedan generationer tillbaka, som vid det här laget spelat ut sin roll.

Funnys ständiga uppmaning: ***Du måste älska världen mer!***

With love, eternity is infused into every otherwise mortal moment.

Chelan Harkin

Vi gungar fram mellan tid och tidlöshet. Sveps fram och tillbaka, som sandkorn i vattenbrynet. Den obegripliga kärleken sipprar in, vid varje övergång. Varje gång någon föds, eller dör, gör sig kärleken påmind. Varje gång tiden rycker loss ett oförglömligt ögonblick; ett stråk av sorg. Bara kärleken kan göra nuet större. Det är det enda som kan ge oss mer tid, i den här världen.

Vinden som blåser genom de små tofsarna av mossa, allra längst ut på grenarna, skapar en äventyrlig känsla. Det är som om all rörelse man upplever tillförs utifrån. Den är aldrig viljestyrd. Den personliga viljan spelar mindre roll. Men däremot finns det en relation till vinden. När man inte har möjlighet att styra, skapas ens uttrycksform genom en ständig relation med omvärlden. Detta ger i sin tur en djup känsla av delaktighet. Mossan upplever inte någon känsla av maktlöshet. Även om man har begränsade möjligheter att påverka det yttre skeendet.

Mossans fokus ligger inte så mycket inåt, mot den egna definitionen, utan mer ut mot mellanrummet; platsen emellan det egna och andras varande. Vad skulle hända om vi människor också lade vårt fokus där - hur skulle det förändra vårt sätt att se på världen, om vi inte längre kunde bestämma över någon annan?

När vi förlorar kontakten i relationen till omvärlden upplever vi en märklig, ordlös tomhet inombords. Att kunna styra över andra och därmed erfara ett slags gensvar, får kanske ersätta en del av den saknaden. Delaktighet byts ut mot att vara behövd. Och så skapar vi förhållanden till andra, baserat på ömsesidigt beroende.

För att återuppbygga relationen med världen och knyta samman trådarna i väven, behöver vi först avsäga oss idén om makt. Och för att det skall vara möjligt, behöver vi kanske utmana känslan av ett djupt, äkta, inre värde. Det stora omätbara, som vi kommer ur, *är* och återvänder till när vi dör. Det vi innerst inne består av.

Livets längtan efter att upplevas - på sina egna villkor. Utan jämförelser. Är jag värdig att ta emot en sådan villkorlös kärlek? Och sedan ge den vidare, genom hela min skapelse, som den största av alla gåvor - tillbaka till världen?

I will always lean my heart as close to your soul as I can.

Hafiz

Snart börjar en ny cykel, ett nytt år, beroende på vilken tideräkning man förhåller sig till. En ny cirkel i spiralen, och en chans att skriva om historien.

Det är så lätt att förminska sitt eget och andras värde, och glömma det där omätbara, eviga inombords. Det kräver bara en enda upprepad tanke. Motsatsen, att kliva rakt ut i tomrummet, verkar kanske skrämmande och helt ologiskt.

Varje gång vi möter en annan levande varelse, nuddar vi vid vår egen gräns ut mot världen. Varje beröring utgör en öppning. Vi vidrör varandras berättelser. Som en mängd subtila påminnelser. Som skaparens gränslösa nyfikenhet inför varje ny skapelse. Ögonblicket då vi blir rakt igenom sedda med en onämbar fullkomlighet. *Vi kan välja att möta världen med de ögonen.*

Med en önskan om att nästa år kommer att innehålla en stor portion förundran, nyfikenhet, nya och omvälvande historier, omtanke, mod och äventyr.

Celeste talar om vattnet, som så här års - i Bohuslän - rör sig fram och tillbaka mellan minus- och plusgrader. Mellan frusenhet och fritt flöde. Mellan vila och vakenhet. Som avslut på detta år, förslog Celeste i sin markvårdskurs att vi skulle framföra ett tack till vattnet. Inte bara här och nu, utan i förhållande till hela vattnets långa historia på den här planeten.

Det vatten som finns i mig har funnits sedan den här skapelsens begynnelse. Här finns alla historier, hela världens minnesbank. Om frågan ställdes till vattnet, utifrån detta långa perspektiv; vad kan jag som människa göra för att läka min del av väven? Hur kan jag bidra, här och nu, till att befrämja livsrummet, för allt levande?

Den frågan tar vi med oss in i det nya året - med stor tillförsikt och förundran.

*Let the beauty we love
be what we do.
There are hundreds of ways
to kneel and kiss the ground.*

Rumi

När Myrynah står och ser ut över horisonten, upplever hon ett stråk av längtan. En riktning, som oundvikligen formas inom henne. Det är som om någonting drar i henne, och hon rör sig ut mot skogskanten i den bortre delen av hagen. Ju mer hon följer den där dragningskraften, desto starkare blir den. Och gradvis är det som om den tar över hela hennes väsen. Hennes kropp, identitet och konturer löser upp sig.

Det här är slutet på hennes existens, i den här formen, på den här platsen i tid och rum. Och det sista hon erfar är en drömlig förundran. Hennes minnen återgår till marken, till det frusna gräset under hennes hovar. När hon går ur tiden, möter hon alla dessa minnen. Som en spegelbild av alla steg hon någonsin tagit.

Hon repar upp tråden och släpper lös tiden.

Klippan vid hållristningarna på Fossum, bär på minnen av många resor. De talar om en ständig omvandling, och om vänskap. Det enda som går att uttala, under de där sista minutrarna är **tack**. Tack, till hela den här världen, till möjligheten att leva oavsett vad det innebär. Tack till kroppen, för varje genomlevd upplevelse. Tack för alla utmaningar, och insikten om att allting på något vis är *exakt* som det skall vara.

När Myrynah först kom hit var hon så rädd. Hela hon bestod av en känsla av misslyckande. Under de sista åren av sitt liv, skrev hon om hela den historien. Hon tog sig själv tillbaka till minnet av den omätbara, ojämförliga, intakta essensen - som hon hela tiden bestått av. Hon reste över gränsen och utmanade sin egen självbild i grunden. Hon slog upp alla dörrar på vid gavel, och slutade be om ursäkt.

Årets julhälsning får avslutas med utdrag ur en dikt av Chelan Harkin, som en hyllning till Myrynah och alla andra modiga varelser som med total hängivenhet och livsglädje gett sig själva till den här världen.

*Do not fall away now.
This is the time to rise.
Your light is being summoned.
Your integrity is being tested
That it may stand more tall.*

*Rise, and find the strength in your heart.
Rise, and find the strength in each other.*

*Bring forth your light.
Now is not the time
To be afraid of the dark.*